

kişilik oluşur ya da insanı insan kılan ilkelerle örülmüş, sağlıklı ve yararlı bir kişilik yeşerip boy atmaya başlar.

Aile eğitimi, kişiliğin temel harcı olduğu için, çok önemlidir. Ama, ülkemizde aileler bu önemin bilincinde değildirler. Bu yüzden, çocuklarını kendi oluşturdukları kalıplara uydurmaya çalışırlar. Bu kalıplar genelde, yöresel yaşam biçimiyle örtüşen, ev içi yaşamıyla aile ve insan ilişkilerine değgin, örf adet, gelenek göreneğe ve belirgin biçimde, inanca bağlı katı ilkelerdir. Daha açık bir deyişle aile, çocuğa kendi bildiklerinden başka ya da kendini aşan bir eğitim verememektedir. Çünkü toplumda henüz, yaygın olarak çağdaş eğitim bilinci oluşmamıştır. Yakın ve uzak çevre de eğitsel donanım açısından yetersiz bir konumdadır. Bu durum, insanımızın geçmişi aşan, çağı yakalayan ve sürekli evrimi hedefleyen bir kişilik yerine, durağan, yerinde sayan bir kimlik geliştirmesine neden olmaktadır. Kısacası ulusça mehter adımlarıyla gelişme göstermemizin, en önemli nedenleri, bu aile içi eğitimdeki durağanlık ve yakın uzak çevredeki eğitsel kaynakların yetersizliğidir.

Aile -uzak ve yakın çevre ile birlikte, medya da çocuğun eğitiminde çelişkiler yaratan etkin bir araçtır. Çünkü çocuk başta televizyon olmak üzere, medyadan sürekli olarak etkilenmektedir. Bu etki genelde olumsuz bir niteliktedir. Çünkü günümüzde yabancı kaynaklı medya araçları, yerlilere baskın durumdadır. Bu etkenlerin içerikleri yaşamımızla örtüşmediğinden, çocuk eğitiminde çelişkilere neden olmaktadır.

Aile, yakın-uzak çevre ve medyanın karmaşık etkileriyle kuşatılan çocuklar arasında, her şeye karşın, olumlu bir kişilik geliştirmeye çabalayanlar da vardır. Çocuğu, ahtapotun kolları gibi, her kesim kendine çektiğinden, bu oldukça zor bir çabadır. Genelde başarı oranı da düşüktür. Ulusça bireysel, toplumsal hatta evrensel kimlik bunalımı içinde olmamız, bunun açık bir kanıtıdır.